Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi
İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi 22/1 (2020) 194-209
e-ISSN 2667-405X

Uluslararası Politik Ekonomide Bir Dengeleme Aracı Olarak Asya Altyapı ve Yatırım Bankası

Mehmet ŞAHİN*

Geliş Tarihi (Received): 19.11.2019 – Kabul Tarihi (Accepted): 27.01.2020

Öz

Bu çalışmada Çin Halk Cumhuriyeti'nin (ÇHC) uluslararası politik ekonomide artan etkinliği incelenecektir. Bu bağlamda 2016 yılında Çin öncülüğünde kurulan Asya Altyapı ve Yatırım Bankası (AIIB) mercek altına alınacaktır. Hem Batılı hem de gelişmekte olan ülkeler alternatif bir finans kaynağı olmasından dolayı Çin'in bu girişimini olumlu karşılamış ve üye olmuşlardır. Uluslararası Para Fonu (IMF), Dünya Bankası, Asya Kalkınma Bankası gibi Amerika Birleşik Devletleri (ABD) merkezli finansal kuruluşların aksine AIIB daha katılımcı bir kuruluş olma iddiasındadır. Bir başka deyişle, her ne kadar ÇHC öncülüğünde kurulmuş olsa da sadece Çin'in değil, gelişmekte olan Asya ülkelerinin menfaatine de hizmet etmeyi amaçlamaktadır. Bu bakımdan Çin tarafından ABD merkezli kuruluşların bilhassa yönetim şekillerine yöneltilen eleştiriler AIIB'de giderilmeye çalışılmıştır. Buna ek olarak koşullu kredi sistemi de kaldırılarak devletlerin egemenlikleri ilkesine uygun ilişkiler kurulmaktadır. Dolayısıyla Çin, AIIB'yi sadece finansal bir kuruluş olarak değil, ABD merkezli kuruluşlara alternatif bir yapı olarak düşünmektedir. Bu çalışmada Çin'in bu kuruluşu neden ve nasıl alternatif olarak düşündüğü değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: *Asya Altyapı ve Yatırım Bankası, Uluslararası Politik Ekonomi, Çin Hegemonyası*

* Araş Gör. Dr., Aksaray Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, sahin.mehmet@metu.edu.tr

The Asian Infrastructure and Investment Bank as a Rebalance Mechanism in International Political Economy

Abstract

This paper will study the increasing influence of the People's Republic of China (PRC) on the International Political Economy (IPE). In this regard, the Asian Infrastructure and Investment Bank (AIIB), which was established by the initiative of China in 2016, will be examined. Both the Western and developing states joined the bank in order to provide an alternative financial resource. Unlike the US-oriented financial institutions such as The International Monetary Fund (IMF), The World Bank, and The Asian Development Bank, the AIIB claims to be a participatory institution. That is to say, despite the AIIB was established by the initiative of China, it aims to serve not only for the interests of China but also for the developing countries in Asia. For this reason, the concerns, which were raised by China, on the US-oriented institutions regarding the management issues, were sought to be removed. Additionally, the unconditional credit system was removed in order to promote the principle of state sovereignty. Thus, China considers the AIIB not only a financial institution but also an alternative for the US-oriented institutions. This paper will evaluate how and why China perceives the AIIB as an alternative.

Keywords: *The Asian Infrastructure and Investment Bank, International Political Economy, Chinese Hegemony*

Giriş

Çin Halk Cumhuriyeti'nin Mao sonrası dönemde başlayan dönüşümü bu ülkeyi 21.yüzyılın en önemli ülkelerinden biri konumuna getirmiştir. 2020 yılına girerken Çin Halk Cumhuriyeti 14 trilyon Dolar GSYİH ile dünyanın ikinci büyük ekonomisi konumundadır (The World Bank, 2019a) ve 2030 yılına kadar Amerika Birleşik Devletleri'ni (ABD) yakalayacağı tahmin edilmektedir (IMF, 2018). Dolayısıyla 21.yüzyılın ikinci yarısından itibaren dünyanın en büyük ekonomisinin Çin olacağı gerek Batılı gerekse de Çinli siyasetçi ve iktisatçılar tarafından tahmin edilmektedir.

Şüphesiz Çin'in dünyanın en büyük ekonomisi olması (bu öngörü gerçekleşmese bile ikinci büyük ekonomi olarak devam etmesi) onu uluslararası arenada daha aktif rol almaya teşvik etmektedir. Dahası dünyanın en büyük ekonomisi olması durumunda uluslararası sistemin belirleyicisi konumuna yükselmesi beklenebilir. Bu durum Çin'in uluslararası politikayı nasıl şekillendireceği, küresel ticaret, küresel yönetişim gibi konularda nasıl bir yöntem izleyeceği sorusunu akıllara getirmektedir. Liberal kurumsalcılığın *(liberal institutionalism*) iddia ettiği gibi; liberal ekonomiye dayalı mevcut uluslararası ekonomi politik rejiminin devamını mı sağlayacak (Keohane, 1984) yoksa realistlerin iddia ettiği gibi kendi sistemini kurup yeni kurallar mı belirleyecektir (Gilpin, 1984)? Söz konusu tartışmalar bize 2016 yılında Çin'in inisiyatifiyle kurulan kurulan Asya Altyapı ve Yatırım Bankası'nı *(Asian Infrastructure and Investment Bank*) bu çerçevede inceleme imkânını vermektedir. Zira AIIB Çin önderliğinde kurulan ilk uluslararası finansal kurum olma özelliğini taşımaktadır. Bu da sadece Çin'in uluslararası politik ekonominin yönetiminde nasıl bir tutum izleyeceği konusunda değil aynı zamanda mevut uluslararası sistemi nasıl yorumladığı hususunda ipuçları vermektedir.

Bu çalışmada AIIB'nin uluslararası politik ekonomideki rolü ve bununla bağlantılı olarak Çin'in kurmaya çalıştığı uluslararası sistem üzerinde durulacaktır. Bu bağlamda Çin'in küresel ekonominin yönetişiminden ziyade uluslararası sistemi ne yönde dönüştürmeye çalıştığı gösterilecektir. Çalışmada AIIB'nin uluslararası ekonomik ihtiyaçları karşılamaktan ziyade Bretton Woods kuruluşlarına alternatif bir yapılanma maksadı güttüğü gösterilmeye çalışılacaktır. Daha açık olmak gerekirse; gelişmiş ve gelişmekte olan ülkeler ekonomik kaygılarla AIIB'ye üye olurken Çin, bu kuruluşu ABD ve onun liderliğindeki uluslararası kurumlara karşı dengeleme politikasının bir aracı olarak görmektedir.

Kuruluşun yeni olmasından dolayı AIIB hakkındaki literatür tartışmaları büyük ölçüde ikiye ayrılmaktadır. Bir tarafta (Cai, 2018; Chin, 2016; Malkin & Momani, 2016; Strategic Comments, 2015) gibi betimleyici çalışmalar yer almaktadır. Bu çalışmalar daha ziyade bu kuruluşun işleyişi hakkında bilgi vermektedir. AIIB'nin yönetim yapısı, kuruluş sermayesi, üstlendiği projeler bu çalışmaların temelini oluşturmaktadır. Diğer tarafta ise Çin'in küresel yönetişimde almak istediği rol ile ilgili tartışmalar literatürde önemli yer tutmaktadır. Özellikle (Cammack, 2018; Hameiri & Jones, 2018; Peng & Tok, 2016) gibi araştırmacıların gerçekleştirdiği çalışmalar Çin'in küresel ekonominin yönetişiminde nasıl bir tutum sergileyeceğine dair ipuçları aramaktadır. Bu çalışmalar ağırlıklı olarak Çin'in liberal ekonomik sistemde tamamlayıcı görev göreceği tezi üzerinde durmaktadır. Yani ABD'den devralınan liberal mirasın devam ettirileceği, mevcut sistemi sorgulamaya yönelik bir çabasının olmayacağı gösterilmektedir. Bu çalışma ise literatürde bahsedilen çalışmalara ek olarak Çin'in AIIB'yi küresel yönetişimdeki değişikliğin yanı sıra esasında Bretton Woods kuruluşlarının etkinliğini azaltmaya yönelik bir hamle olarak kurulmasına ön ayak olduğu gösterilmeye çalışılacaktır. Bir başka deyişle; Çin küresel finans sistemini değiştirmeye değil, onun lider ülkesi konumunda olan ABD'nin etkinliğini ortadan kaldırmaya çalışmaktadır.

1. Yükselen Çin Gerileyen Bretton Woods mu?

İkinci Dünya Savaşının sona ermesinden beri Doğu Asya'da ABD hegemonyası hem askeri hem de ekonomik anlamda tesis edilmiştir. ABD bir yandan bölgeye askeri varlığı ile yerleşmiş[1] diğer yandan da öncülük ettiği Bretton Woods kuruluşları IMF, Dünya Bankası ile bunlara ilaveten Asya Kalkınma Bankası *(Asian Development Bank – ADB)* gibi uluslararası kurumlar aracılığı ile kendi politik ekonomi düzeninin kurulmasını sağlamıştır.

Ancak 1997 yılında meydana gelen Doğu Asya Mali Krizi bölge ülkelerinin nezdinde IMF başta olmak üzere Bretton Woods kuruluşlarını tartışmalı hale getirmiştir (Katz, 1999, p. 429). Zira IMF bölge ülkelerinin yaşadığı krizin özel sektörün aşırı borçlanması olduğu gerçeği üzerinde durmamış, bunun yerine daha önce 1994 Meksika Krizi başta olmak üzere dünyanın diğer bölgelerinde yaşanan kamu harcaması kaynaklı bir kriz olarak ele alarak Asya ülkelerine yanlış reçete önererek krizin daha da derinleşmesine yol açmıştır. Bir başka deyişle, bölgenin farklı yapısı göz ardı edilerek genel geçer bir reçete sunmuştur. Böylece Doğu Asya ülkelerinin önemli kısmında Bretton Woods kuruluşları meşruiyetini ve inandırıcılığını kaybetmiştir. Buna rağmen o dönemde Doğu Asya ülkelerinin bu kurumlarla ikame edebilecekleri herhangi bir

yapı da bulunmamaktaydı. Alternatif bir yapı olmamasından dolayı bunun yerine IMF ve Dünya Bankasının işleyişi ile ilgili şikâyetlerini dile getirmeye başlamıştır. Bunlardan en önemlisi ülkelerin özgün şartlarını dikkate almadan verilen "koşullu kredi" politikaları olmuştur. Zira Doğu Asya ülkelerine göre 1997 krizi IMF'nin bu politikası yüzünden derinleşmişti. Bir diğer eleştiri noktası da bu kurumlardaki ABD ağırlığı ve buna mukabil yükselen ekonomilere yeterli söz hakkı verilmemesiydi. Bölge ülkelerine göre dünya artık 1945 yılındaki gibi değildi. Çin, Japonya, Güney Kore gibi ülkeler önemli ekonomik merkezler haline geliyor, buna karşılık IMF ve Dünya Bankasındaki ABD üstünlüğü değişmeden devam ediyordu. Ancak Çin bu eleştirileri o dönemde yüksek sesle dile getirmekten kaçınıyordu, çünkü henüz bu konuda bir alternatif geliştiremediği gibi uluslararası kuruluşlarda aktif rol almaktan hâlâ çekinmekteydi.

Ancak 21. yüzyıldan itibaren, Çin bilhassa yönetim eksikliği konusundaki reform taleplerini Bretton Woods kuruluşlarının gündemine taşımaya başlamıştır. 2005 yılında açıkça IMF ve Dünya Bankasının gelişmekte olan ülkeleri kapsayacak bir reforma gitmesi gerektiğini vurgulamıştır (IMF, 2005). 2009 Küresel Ekonomik Kriz'inden sonra ise bu konudaki rahatsızlıklarını açıkça dile getirmeye başlamıştır. Krizin ortaya çıkması Çin'in uluslararası finansal yapıdaki değişim önerilerini yüksek sesle dile getirerek dünyanın ilgisini çekebilme şansını doğurmuştur (Xiao, 2015, p. 2030). Zira söz konusu kriz bu sefer sadece Doğu Asya ülkelerini değil özellikle Brezilya, Rusya, Hindistan gibi gelişmekte olan piyasaları etkilemiştir.[2] Bu durum özellikle Asya ülkelerini uluslararası finansal yapının geleceği konusunda Çin'in yanında yer almaya teşvik etmiştir. Gerçekten de küresel kriz, ülkelerin finans piyasalarının maruz kaldıkları negatif etkilere karşı etkili bir küresel mekanizmanın olmadığını ortaya çıkarmış ve bu durum alternatif finansal yapı isteklerini arttırmıştır (Strategic Comments, 2015). Zira mevcut finansal yapının düzenleyicisi ve ekonomik istikrarın koruyucusu konumunda olan Bretton Woods kuruluşları ekonomik krizlere sadece Küresel Kuzey ülkelerinin penceresinden bakmakta, gelişmekte olan ülkelerin talep ve ihtiyaçlarını görmezden gelmektedir. Bir başka deyişle IMF ve Dünya Bankası Avrupa/ABD merkezli bakış açısında sahiptir ve bütün sorunları bu bakış açısında göre çözmektedir. Bu durum gelişmekte olan ülkeler ve Üçüncü Dünya ülkeleri arasında rahatsızlık yaratmaktadır. Çin Küresel Ekonomik Krizden sonra bu rahatsızlığın en büyük sözcüsü olarak ortaya çıkmaya başlamıştır.

Bu bağlamda Çin'e göre Bretton Woods kuruluşlarının beş konuda reforma ihtiyacı vardır: dengesiz oy dağılımı, etkisiz yönetim ve gereksiz prosedürler, yönetimdeki Batılı devlet hâkimiyeti, koşullu krediler ve farklı disiplinlerden gelen uzmanların eksikliği (Chen, 2019,

p. 19). Zira Bretton Woods kuruluşları, başta ABD'nin tek başına veto yetkisi olmak üzere, mevcut yönetim mekanizması ve koşullu kredi sistemi yüzünden bilhassa Doğu Asya ülkelerinin büyüme ve kalkınmasına fayda sağlayamamakta veya ancak Batı merkezli programlarla büyümesini sağlamaya çalışmaktadır. Daha açık bir ifadeyle; IMF ve Dünya Bankası 1980'li yıllardan itibaren gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerin tamamına neo-liberal programlar çerçevesinde büyüme modeli[3] sunmuştur. Bu da gelir dağılımının hâlihazırda âdil olmadığı bölge ülkelerinde ekonomilerin daha da sıkıntılı hale gelmesine yol açmış ve daha önce de belirtildiği gibi söz konusu ülkelerin kalkınmasına yardımcı olmamıştır. Bu durum ABD merkezli kuruluşların meşruiyetini sarsmıştır.

Bretton Woods kuruluşlarının meşruiyetlerinin erozyona uğramasının yanında Çin'in artan ekonomik gücü de bu durumu gündeme getirmesinde etkili olmuştur. Daha önce de değinildiği gibi; Çin hâlihazırda dünyanın en büyük ikinci ekonomisidir ve 2030 yılına kadar en büyüğü haline gelmesi ihtimal dâhilindedir. Bu durum Çin'i uluslararası ekonomi politiğin yönetiminde kaçınılmaz olarak daha aktif hale getirmektedir. Beklentinin bu yönde olmasına rağmen mevcut uluslararası kuruluşlarda Çin istediği etkiyi ortaya koyamamaktadır ve ekonomik boyutu ölçüsünde oy ağırlığına sahip değildir. Örneğin ekonomik büyüklüğüne rağmen halen IMF'deki oy ağırlığı Japonya'nın (IMF, 2019), Dünya Bankasına ait kuruluşlardaki oy ağırlığı ise Kanada, Suudi Arabistan gibi ülkelerin gerisindedir (The World Bank, 2019b). Dolayısıyla Çin yükselen ekonomisinin karşılığını ABD merkezli uluslararası kuruluşlarda hâlihazırda bulamamaktadır. ABD'ye göre ise Çin'in bu mekanizmalarda etkin olması henüz mümkün değildir. Zira ABD'ye göre Çin, uluslararası toplumda bir arada yaşamaya alışmış bir devlet değildir. ABD, Çin'in öncelikli olarak uluslararası sorumluluk alması gerektiğini, bunun için de merkantilist politikalar başta olmak üzere tek taraflı çıkarını gözeten politikalardan vazgeçmesi gerektiğini vurgulayarak (Zoellick, 2005) Çin'in IMF ve Dünya Bankasındaki etkinlik artırma taleplerine şüpheyle yaklaşmaktadır.

Bu durum Çin'i alternatif model oluşturmaya yönlendirmiştir. Zira yükselen güçler şayet hâlihazırdaki kurumlar tarafından hoş karşılanmaz ise alternatif politikalar üretmeleri veya kurumlar kurmaları kaçınılmaz olur ve Çin'in yaşadığı da bundan farklı bir durum değildir (Ren, 2015, p. 438). Bu bağlamda Çin, 21.yüzyılın başından itibaren dış yardımlarını arttırmaya başlamış ve Batılı devletlerin veya daha özelde ABD'nin aksine bu politikasını herhangi bir politik şarta bağlamadan gerçekleştirmiştir. Çin devlet egemenliği ilkesine bağlı olduğunu sıklıkla vurgulayarak kredi ve dış yardımların nasıl kullanılacağına her ülkenin kendisinin karar vermesi gerektiğini söylemiştir. Bu durum Batılı devletler arasında IMF ve Dünya Bankası gibi

kuruluşların varlığına tehdit oluşturabileceği endişesini yaratmıştır (Chin, 2010, p. 91). Çünkü bu sayede gelişmekte olan ülkeler neo-liberal politika değişiklikleri yapmaya gerek kalmadan ihtiyaçları olan kredileri temin edebilmektedirler. Dahası Çin'in Batılı devletlere alternatif olma politikası bununla sınırlı kalmamıştır. Bretton Woods kuruluşlarında reform istediği alanlarda düzenlemelerin getirildiği yeni bir uluslararası finans kuruluşu kurmayı tercih etmiştir.

2. AIIB'nin Kuruluşu

ABD öncülüğünde kurulan IMF ve Dünya Bankasının yönetim yapısında beklediği aktif role ulaşamayacağına kanaat getiren Çin, bunun üzerine 2016 yılında Asya Altyapı ve Kalkınma Bankasını kurmuştur. Çin'in bu inisiyatifine kendisinin bile beklediğinden daha fazla talep olmuştur. Zira Çin, kurumu Asya ülkeleriyle sınırlı tutmayı düşünmesine rağmen AIIB aralarında Avrupa ülkelerinin de bulunduğu 57 kurucu üyeyle kurulmuş ve 3 sene içerisinde bu sayı 72'ye yükselmiştir (AIIB, 2019c).

Çin'in bu inisiyatifi alırken hangi motivasyonla yola çıktığı gerek akademik literatürde gerekse de siyasette tartışma konusudur. Zira AIIB, Çin'in öncülüğünde kurulan ilk uluslararası finans örgütü olma özelliğini taşımaktadır. Bir taraftan Asya'nın gerçekten de altyapı yatırımlarına önemli ölçüde ihtiyacı vardır. Ancak öbür taraftan ABD merkezli kuruluşlar ile bölge ülkeleri tek başlarına bunu karşılamaktan çok uzaktır. Gerçekten de Asya Kalkınma Bankası'na (ADB) göre Asya'nın alt yapı yatırımları için 2030 yılına kadar her yıl 1,3 trilyon Dolar gerekmektedir ve mevcut kurumlar bunun ancak 800 milyar Dolarlık kısmını karşılayabilmektedir (Ra & Li, 2018, p. 1). Dolayısıyla Asya'nın kalkınması için alternatif finans kaynaklarına ihtiyaç hissedilmektedir. Bu da AIIB'nin ekonomik motivasyonlu bir kuruluş olduğu tezini güçlü kılmaktadır.

Bu bakımdan literatürde bir kısım çalışmalar AIIB'nin bir banka olduğunu ve esasında Çin tarafından daha önce ortaya konan ve Asya ülkelerinin altyapısını geliştirmeyi amaçlayan "Kuşak Yol Girişiminin" *(Belt and Road Initiative – BRI)* finansal ayağı olduğunu öne sürmektedir (Callaghan & Hubbard, 2016, p. 117). Buna göre Doğu ve Güneydoğu Asya ülkelerinin önemli kısmı yetersiz altyapıdan ve ulaşım imkânlarından mustariptir ve bu durum işbirliğini ve kalkınmayı olumsuz yönde etkilemektedir, dolayısıyla AIIB böylesi bir ekonomik ihtiyaç neticesinde faaliyete geçmiştir (Yu, 2017, p. 359). Zira Batı merkezli kuruluşların yetersiz kaldığı böyle bir ortamda AIIB söz konusu ekonomik boşluğu doldurabilecek bir araç olarak görülmektedir. Bundan dolayı ABD'nin şiddetli itirazlarına rağmen başta Birleşik Krallık olmak üzere ABD'nin müttefiki birçok ülke bankanın kuruluşunda yer almış veya

sonradan üye olmuştur. Her ne kadar Çin ve ABD arasında stratejik tercihte bulunmak AIIB üyeliği için önemli bir etkense de esasında gelişmekte olan ülkelerin kalkınma hedefleri de en az stratejik tercihler kadar önemli etken olmaktadır (Xie & Han, 2019). Nitekim gelişmiş ülkeler tarafından şüpheyle karşılanan Kuşak Yol Girişiminin aksine, AIIB alternatif bir finans kaynağı olabileceğinden ötürü hem gelişmekte olan hem de ABD hariç gelişmiş Batılı ülkeler tarafından olumlu karşılanmıştır (Cai, 2018, p. 842). Bu durum hem gelişmiş hem de gelişmekte olan ülkeler tarafından alternatif bir finans kaynağına ihtiyaç hissedildiğinin önemli bir göstergesi olarak yorumlanabilir.

Her ne kadar Çin'in AIIB'yi Kuşak Yol Girişimini finanse edebilmek için kurduğu yaygın bir kanaat olsa da bu teze karşı çıkan görüşler de mevcuttur. Esasında bu görüş Çinliler tarafından daha sık dile getirilmektedir. AIIB'nin kurucu Başkanı Jin Liqun bankanın planlarının Kuşak Yol Girişimi planları ile örtüştüğünü ancak birinin uluslararası bir kuruluş diğerinin ise Çin'in dış politikası olduğunu söyleyerek bankanın bu amaçla kurulduğu iddialarına katılmadığını dile getirmiştir (Liqun, 2019). Bu bağlamda Çin, Kuşak Yol Girişimi projelerini finanse edebilmek için 2014 yılında İpek Yolu Fonunu *(Silk Road Fund)* oluşturmuştur. AIIB'de ise BRI'da yer almayan ülkelerin de dâhil olabileceği mekanizmalar mevcuttur. Nitekim hâlihazırda bankanın 43 üyesi BRI harici ülkelerden oluşmaktadır. Yine de ikisinin arasındaki güçlü ilişki göz ardı edilemez. Zira AIIB'nin 2016 ve 2017 yıllarında kredi sağladığı 21 projeden 13'ü BRI kapsamında yer almaktadır (AIIB, 2019a; Chan, 2017, p. 574). Dolayısıyla iki oluşumu birbirinden bağımsız düşünmek oldukça zordur. Ancak her halükarda AIIB'nin ekonomik motivasyonlu bir kuruluş olduğu tezini ön plana çıkarmaktadır.

Bunun yanında Çin'in kuruluş sermayesine sağladığı katkıdan dolayı %26,5 oy hakkı bulunmaktadır ki karar almak için gereken %75 oy oranı içinde veto hakkı sağlamaktadır. Bu durum BRI'ya aykırı gelebilecek projelerin desteklenip desteklenmeyeceği konusunda şüphe uyandırmaktadır. Bretton Woods kuruluşlarında ABD'nin tek taraflı veto hakkının olmasını eleştiren Çin'in kendi inisiyatifiyle kurulmuş olan bankada böyle bir tasarrufta bulunması elbette çelişkili bir durumdur. Bankanın başkanı Liqun bu eleştiri karşısında veto yetkisinin geçici olduğunu, çünkü üye bekleme listesinde daha çok adayın olduğunu, dolayısıyla %26,5 oranının zamanla düşeceğini vurgulamaktadır (Jing, 2016). Yani bankanın ve uzun vadede Doğu Asya'daki küresel finansın yönetişiminin çok taraflı yapılacağı konusunda güvence vermeye çalışmaktadır.

Çin'in bu sözünü tutması en azından orta vadede zor değildir. Çünkü AIIB'nin Çin açısından önemi ekonomik motivasyonların ötesindedir. Zira alternatif kredi kaynakları bulmaya çalışan gelişmekte olan ülkelerin aksine Çin bu bankanın en önemli kaynak sağlayıcısı konumundandır. Bankanın 100 Milyar Dolarlık kuruluş sermayesinin 30 Milyar Doları Çin'e aittir (AIIB, 2015) ve kredi kullanımını daha ziyade bölge ülkeleri yapmaktadır (Wan, 2016, p. 50). Yani Çin bu örgüt aracılığı ile esasında bir nevi Doğu Asya'da "kamu hizmeti sunan ülke" konumundadır. Dolayısıyla ekonomik olarak fayda görmekten ziyade maliyet ödemektedir. Bu durum uluslararası politik ekonomi bağlamında bizi Çin'in AIIB'yi kurmasındaki diğer amaçları tartışmaya sevk etmektedir.

3. Politik Bir Araç Olarak AIIB

Yukarıda da değinildiği gibi, uluslararası finansal sistemde bilhassa 2009 Küresel Ekonomik Krizinden sonra önemli bir boşluk oluşmuştur. Bir tarafta kalkınmayı amaçlayan gelişmekte olan ülkeler ile krizden kurtulmayı amaçlayan gelişmiş ülkelerin kaynak ihtiyacı artmış diğer taraftan ise İkinci Dünya Savaşından beri bunların en önemli tedarikçisi konumunda olan Bretton Woods kurumlarının meşruiyeti aşınmaya başlamıştır. Uluslararası politik ekonomideki bir diğer önemli boşluk da Çin'in ekonomik gücü ile politikadaki etkinliği arasındaki makastır. Chen'in tabiriyle; Çin'in bir "statü boşluğu" *(status deficit)* vardır (Chen, 2019) ve bu durumu kapatma çalışması son yıllarda Çin'in dış politika yapımında önemli bir strateji haline gelmiştir (Scobell, 2012, p. 719; Deng, 2008, p. 40). Dolayısıyla Çin, son yıllarda ortaya çıkan dış politika stratejisinin bir gereği olarak uluslararası finansal yapıdaki bu boşluğu da görerek önemli bir hamle yapmıştır. Yani AIIB'nin kurumsal önemi finansal öneminden daha fazladır (Cammack, 2018, p. 243) Bu bağlamda AIIB'nin kuruluşunu dört temel sebebe bağlamak mümkündür.

Bunlardan ilki yukarıda da değinildiği gibi mevcut uluslararası finansal yapının yönetimindeki reformu sağlama yolunda bir adım atma çabasıdır. Çin'in Bretton Woods kuruluşlarında gerçekleşmesini beklediği reformların ABD ve bu kuruluşların yöneticileri tarafından dikkate alınmaması, Pekin yönetimini alternatif bir banka kurmaya ve söz konusu talepleri doğrultusunda tasarlamaya sevk etmiştir. AIIB, kuruluş anlaşması gereği Asya ülkelerine öncelik vermektedir ve bölge ülkelerinin payı %75'in altına düşemez (AIIB, 2015). Dolayısıyla Asya Kalkınma Bankası'nın[4] aksine AIIB, bölge dışı bir aktörün veya aktörlerin kurumda en büyük pay ve oy sahibi olmasına müsaade etmemektedir. Bu sayede Çin'in uluslararası platformlarda sıklıkla dile getirdiği gibi gelişmekte olan ülkelerin sesi olabilecek

bir sistem kurmuştur. Yukarıda da değinildiği gibi; her ne kadar Çin %26,5 oy oranıyla veto hakkına sahip olsa bu durum yapısal değil, geçicidir. Bu bakımdan Çin, sadece Batı ülkelerinin çıkarlarına hizmet ettiğini düşündüğü Bretton Woods kuruluşlarında veto gücünün ortaya çıkmasına yol açan mekanizmaları kaldırarak AIIB'yi gelişmekte olan ülkeler için cazip bir kuruluş haline getirmeyi amaçlamıştır. Böylece Bir yandan AIIB'yi meşrulaştırmakta diğer yandan da ABD merkezli kuruluşların meşruiyetini tartışmalı hale getirmektedir.

İkinci ve bununla bağlantılı olarak, Bretton Woods kuruluşlarının aksine Çin ve AIIB gelişmekte olan ülkelere koşulsuz kredi sağlayarak ABD'nin sistemik etkisini azaltmayı amaçlamaktadır. Gerek Bretton Woods kuruluşları (Stiglitz, 2002) gerekse de Asya Kalkınma Bankası (Kilby, 2006) koşullu krediler[5] sunduğu gerekçesiyle eleştirilmektedir. Dahası Bretton Woods kuruluşları tarafından koşullu olarak sağlanan kredilerin kredi alan ülkeler tarafından doğru harcanacağının da bir garantisi yoktur (Stiglitz, 2002, p. 46). Dolayısıyla ABD ve onun öncülüğündeki finans kuruluşlarının neo-liberal politikalar karşılığında kredi temin etmeleri esasında kaygılarının ekonomik değil politik olduğu izlenimini vermektedir. Bu durum da söz konusu kuruluşların meşruiyetini sorgular hale getirmektedir. Gerçekten de borçlanan ülkelerden IMF ve Dünya Bankası tarafından ekonomik istikrar sağlamaktan ziyade politik değişiklikler yapmaları beklenmektedir. Yani gerek Bretton Woods kuruluşları gerekse de Asya Kalkınma Bankası, kredi kullanımını sadece ABD ile uygun politikalar uygulayan ülkelere sağlamaktadır. Bu da söz konusu kuruluşların meşruiyetini tartışmalı hale getirmektedir. Bu noktada AIIB, neo-liberal politikaların kredi sağlanmasında ön şart olarak sunulmayacağını iddia etmektedir. AIIB'nin bu bağlamda Çin'in geleneksel dış yardım politikasını miras alacağı ve karşılıklı fayda ve birbirlerinin iç işlerine müdahale etmeme ilkeleri doğrultusunda yürütüleceği söylenmektedir (Peng & Tok, 2016, p. 740). Nitekim daha önce de belirtildiği gibi, neo-liberal reçeteler kredi sağlanan ülkelerin kendi sorunlarını görmezden gelmekte, bundan dolayı da her yerde olumlu sonuçlar doğurmamaktadır. Bretton Woods kuruluşlarının bilhassa Doğu Asya'daki imajı düşünüldüğünde buna benzer bir koşullu kredi sistemin bölge ülkelerince kabul görmesi mümkün değildir. Dolayısıyla AIIB'nin bunu ortadan kaldıran yapısı ABD merkezli kuruluşların meşruiyetini daha da sorgular hale getireceği ve bu sayede kendisine bir meşruiyet alanı açacağı düşüncesi hâkimdir.

Üçüncü olarak ise, Bretton Woods kuruluşlarına alternatif bir yapının kurulmasındaki amaç; ABD'nin Çin'i çevreleme politikasına karşı bir yumuşak dengeleme hamlesi olarak görülmektedir (Chan, 2017, p. 574). Zira 2011 yılında Obama yönetimi Çin'i yeniden dengelemek amacıyla Asya Pivot *(Pivot to Asia)* stratejisini belirlemiş, bu da Çin'i karşı hamle

yapmaya zorlamıştır. Zaten hâlihazırda Pape'in de belirttiği gibi 21.yüzyılın başından beri klasik dengeleme araçlarının riskli ve maliyetli olmasından dolayı ABD'ye karşı en etkili yöntem yumuşak dengeleme politikasıdır (Pape, 2005). Bu da bilhassa Çin'i ABD'ye karşı bu politikayı izlemeye sevk etmiştir. Nitekim Çin'in bilhassa Rusya ile birlikte başlattığı bölgesel oluşumlar yumuşak güç ve yumuşak dengeleme politikasının en önemli araçları olarak değerlendirilmektedir (Ferguson, 2012, p. 207). AIIB'nin kurulmasındaki temel amaçlardan birini bu bağlamda değerlendirmek önemlidir. Bunun en büyük delili olarak Çin'in daha önceden ihtiyatla karşıladığı projeleri AIIB'nin kurulması ile birlikte bu örgüt aracılığı ile üstlenmesi olarak gösterilebilir. Örneğin Çin'in daha önceden "marjinal fikirler" olarak nitelendirdiği Çin – Pakistan ekonomik koridoru projesi ABD'nin Asya Pivot politikasıyla birlikte bir karşı hamle olarak AIIB'nin en önemli projesi haline gelmiştir (Chan, 2017, p. 575). Yani Çin ekonomik maliyeti ve yatırımın geri dönüş riskini göz ardı ederek Pakistan'ı politik olarak yanına çekmeyi amaçlamıştır. Daha da önemlisi; yıllardır bölgede sınır anlaşmazlıkları da dâhil olmak üzere önemli sorunlar yasadığı Hindistan'ın yatırımlarına bile finansman sağlamaktadır. 2019 yılı itibariyle AIIB, Hindistan'a ait 12 projede toplam 3 milyar Dolar yatırım gerçekleştirmiştir (AIIB, 2019b). Dolayısıyla AIIB, Çin için sadece bir ekonomik mesele değil aynı zamanda ABD'nin çevreleme politikasına karşı yumuşak denge arayışı olarak göze çarpmaktadır.

Dördüncü olarak, önemle ifade etmek gerekir ki AIIB bir takım reform çabalarına rağmen mevcut uluslararası finansal sistemin yapısında köklü değişiklik yapmayı hedeflememektedir. AIIB, mevcut liberal ekonomik norm ve kuralları kabul etmekte, faaliyetlerini de bu sisteme uygun biçimde yürütmektedir. Ikenbbery ve Lim'in de belirttiği gibi esasında "AIIB, Dünya Bankası ve Asya Kalkınma Bankasına çok benzemektedir" (Ikenberry & Lim, 2017, p. 16). Hatta liberal kuralları ABD'den bile daha katı şekilde uyguladığı yönünde tahlil edilmektedir. Mevcut sistemden ayrışan noktası; liberal kurumsalcılığı amaç edinmemiş olmasıdır. Yani üye ülkeleri kredi sağlarken liberal ekonomik model uygulanmasını ön şart olarak istememekte veya liberal politikaları reçete olarak sunmamaktadır. Zira Çin'in en önemli argümanlarından biri devletlerin egemenliğine saygı gösterilmesi gerektiğidir ve liberal kurumsalcılık bu politika ile çelişmektedir. Çin'e göre uluslararası piyasa liberalizmin kuralları ile çalışmalıdır ancak devletlere bu kuralları dayatmak ön şart olmamalıdır. Ancak bu durum, liberal düzenden şikâyetçi olduğu anlamına gelmemektedir. Tam tersi; mevcut liberal ekonomik sistemin en büyük kazananı olmasından dolayı statükonun korunması Çin'in büyümeye devam edebilmesi için gereklidir.

Bütün bunlar göz önünde bulundurulduğunda AIIB'nin politik önemi ekonomik öneminden daha ağır basmaktadır. Zira krediler sağlanırken ekonomik dönüşlerin olup olmayacağı kaygısı geri planda kalmış, bunun yerine ABD'nin meşruiyetinin azaltılması hedeflenmiştir. Bunun yanında Asya ülkelerine önemli kredi finansmanları sağlamış olmasına rağmen AIIB, hâlâ Bretton Woods kuruluşları veya ADB kadar büyük sermaye ve geniş kredi imkânlarına sahip değildir. Yani ekonomik gücü hâlâ Bretton Woods kuruluşlarıyla rekabet edebilecek boyutta değildir. Bu bölümde de bahsi geçtiği gibi; AIIB'yi, Çin açısından ABD hegemonyasını ve yapısal gücünü[6] zayıflatmaya yönelik gerçekleştirilmiş bir hamle olarak değerlendirmek mümkündür.

4. Sonuç

ÇHC 21.yüzyılda dünyanın en büyük veya ikinci büyük ekonomisi olarak yer alacaktır. Bu durum uluslararası yönetişim, uluslararası finansal yapı ve benzeri uluslararası politik ekonomi konularında ister istemez Çin'i karar alıcı konumuna yükseltecektir. Şayet mevcut kurum ve sistemler kendisine bu imkânı sağlamazsa, Çin kaçınılmaz olarak alternatif kurum ve modeller geliştirmeye başlayacaktır. Büyük devletler için bu durum kaçınılmazdır ve Çin de bu konuda istisna teşkil etmemektedir.

Mevcut uluslararası politik ekonomide Çin'i kaygılandıran en önemli unsur finansal yapının yönetiminde beklediği yeri bulamamasıdır. Artan ekonomik gücüne ve kapasitesine rağmen ABD öncülüğünde kurulan Bretton Woods kuruluşlarındaki oy hakkı ve ağırlığı bununla doğru orantılı olarak değişmemiştir. Dahası bu ve buna benzer yöndeki reform talepleri de ABD tarafından sıklıkla göz ardı edilmektedir. Ancak ABD'nin bu tutumu sadece Çin tarafından eleştirilmemektedir. Gelişmekte olan ülkelerin önemli kısmı gerek Bretton Woods kuruluşları içinde daha fazla söz hakkına sahip olmak istemekte gerekse de kredileri neo-liberal politikalara dönüşme karşılığında kullanmak istememektedir. Bu durum bilhassa 1997 Doğu Asya Krizinden sonra Bretton Woods kuruluşları tarafından uygulanmasını istenen politikaların ekonomik sorunları çözmemesi üzerine bölge ülkeleri tarafından dile getirilmeye başlanmıştır. Dolayısıyla 1990'lı yılların sonundan beri bilhassa Doğu Asya ülkelerinin nezdinde ABD merkezli uluslararası finansal yapı meşruiyet sorunu yaşamaktadır.

ÇHC işte bu meşruiyet sorunundan kaynaklanan boşluğu 21.yüzyıldan itibaren doldurma çabasına başlamıştır. Öncelikle Üçüncü Dünya ülkelerine yönelik uluslararası yardımları politik şartlara bağlamadan vermeye başlayan Çin bu politikasını 2016 yılında Asya Altyapı ve Yatırım Bankası ile birlikte kurumsallaştırılmıştır. Bretton Woods kuruluşlarında

aksadığını düşündüğü mekanizmaları ortadan kaldırma hedefinde olan bir uluslararası finans kuruluşu olan bu banka esasında neo-liberal finansal sistemin bir başka kuruluşu görünümündedir. Zira bu kuruluş bir yandan neo-liberal yapıda faaliyet göstermekte diğer yandan da tıpkı Bretton Woods kuruluşlarında olduğu gibi kurucu üyenin veto hakkı bulunmaktadır. Dahası banka her ne kadar aksini iddia etse de Çin'in Kuşak Yol Girişimi ile paralel faaliyette bulunmaktadır.

Ancak yine de kuruluş beklenenin üzerinde talep görmüştür. ABD'nin şiddetli muhalefetine rağmen Birleşik Krallık başta olmak üzere Batı sisteminin önemli üyeleri ile birlikte gelişmekte olan ülkeler de AIIB'nin kuruluşunda yer almışlardır. Zira küresel darlık çeken gelişmiş ülke piyasalarının piyasaların alternatif kaynaklara, gelişmekte olan ülkelerin ise neo-liberal reçetelerin dışında kalkınma modellerine ihtiyaçları vardır ve Çin AIIB sayesinde bunu bir nebze olsun karşılamaktadır.

Bu bağlamda AIIB'nin kuruluş amacı Çin nezdinde daha faklıdır. Zira Çin bu kuruluşu ABD tarafından çevrelendiğini hissettikten sonra kurmuş ve ekonomik beklentilerini bir kenara bırakarak üçüncü ülkelerin ABD'ye yakınlaşmasına mani olmaya çalışmıştır. Yani, yukarıda da değinildiği gibi; Çin finansal kaynak arayışından ziyade Bretton Woods kuruluşlarını ve dolayısıyla ABD'nin etkinliğini azaltmaya çalışmıştır. Bu bağlamda liberal ekonominin kurallarını koruyan AIIB'nin yönetim yapısında Bretton Woods kuruluşlarında olmayan mekanizmalar kurmuştur. Oy hakkı ve koşulsuz kredi hususlarında her ne kadar etkinliği olsa da oy hakkı konusunda Doğu Asya ülkelerine açık kapı bırakmıştır.

Buradan şu sonuca ulaşmaktayız. AIIB'ye yönelik uluslararası politik ekonomide iki bakış açısı vardır. Gelişmekte olan ülkeler için AIIB ekonomik bir örgüttür ve ABD merkezli kuruluşlar tarafından kredi sağlanamaması durumunda bu ülkeye ve kurumlarına alternatif oluşturmaktadır. Bu durum bilhassa neo-liberal politikaları uygulamaktan veya ABD'nin istediği yönde karar almaktan kaçınan ülkeler için daha da geçerlidir. Zira AIIB krediyi bu tarz politik şartlara bağlamamaktadır. Çin için ise ekonomik getiriden ziyade ABD'yi yumuşak dengeleme amacı taşımaktadır. Karar mekanizmasında gelişmekte olan ülkelere daha fazla alan açması, kredileri daha kolay sağlaması bunun en büyük delilidir. Zira bu sayede geleneksel olarak Batı bloğunda yer alan ülkeleri bile yanına çekebilmekte, böylece ABD hegemonyasının meşruiyetini azaltmaktadır. AIIB'nin finansal bir kuruluş olarak ne kadar etkin olacağı tartışma konusudur. Ancak Çin'in gerek ABD'ye karşı gerekse de uluslararası politik ekonominin

inşasında ne tür bir rol oynayacağı hakkında bazı ipuçları vermesi bakımından önemlidir ve kuruluş hakkında daha fazla araştırma yapılması gerekmektedir.

Son notlar

[1] 2019 yılı itibariyle Japonya ve Güney Kore'deki ABD askerlerinin sayısı 100.000 civarındandır. Ayrıntılı bilgi için bkz. Defense Manpower Data Center (2019)
[2] Krizin etkisinin en sert hissedildiği yıl olan 2009'da Rusya %7,8 Brezilya %0,1, Güney Afrika %1,5 oranında küçülme yaşadı. Ayrıntılı bilgi için bkz. The World Bank (2019a).
[3] Bütçe kısıntısı ve kemer sıkma politikası
[4] ABD öncülüğünde kurulan Asya Kalkınma Bankasında ABD ve Japonya %15,6'şar pay ile en büyük hissedar ve oy sahibi konumundadırlar.
[5] Neo-liberal politikaların uygulanması karşılığında sağlanan krediler.
[6] Büyük devletlerin uluslararası kurumlar aracılığı ile oluşturduğu siyaset biçimi. Ayrıntılı bilgi için bkz. Strange (1988)

Kaynakça

AIIB (2015). Articles of Agreement. Retrieved from https://www.aiib.org/en/about-aiib/basic-documents/_download/articles-of-agreement/basic_document_english-bank_articles_of_agreement.pdf

AIIB (2019a). 2018 AIIB Report and Financials. Retrieved from https://www.aiib.org/en/news-events/annual-report/2018/home/index.html

AIIB (2019b). AIIB Investment in India nears USD3 Billion: Bank approves USD500 million for Mumbai Metro, USD75 Million for Renewable Energy. Retrieved from https://www.aiib.org/en/news-events/news/2019/20191115_001.html

AIIB (2019c). Members and Prospective Members of the Bank. Retrieved from https://www.aiib.org/en/about-aiib/governance/members-of-bank/index.html

Cai, K. G. (2018). The One Belt One Road and the Asian Infrastructure Investment Bank: Beijing's New Strategy of Geoeconomics and Geopolitics. *Journal of Contemporary China*, *27*(114), 831–847. https://doi.org/10.1080/10670564.2018.1488101

Callaghan, M., & Hubbard, P. (2016). The Asian Infrastructure Investment Bank: Multilateralism on the Silk Road. *China Economic Journal*, *9*(2), 116–139. https://doi.org/10.1080/17538963.2016.1162970

Cammack, P. (2018). Situating the Asian Infrastructure Investment Bank in the context of global economic governance. *Journal of Chinese Economic and Business Studies*, *16*(3), 241–258. https://doi.org/10.1080/14765284.2018.1476082

Chan, L.-H. (2017). Soft balancing against the US 'pivot to Asia': China's geostrategic rationale for establishing the Asian Infrastructure Investment Bank. *Australian Journal of International Affairs*, *71*(6), 568–590. https://doi.org/10.1080/10357718.2017.1357679

Chen, I. T.-y. (2019). China's status deficit and the debut of the Asian Infrastructure Investment Bank. *The Pacific Review*, *59*(3), 1–31. https://doi.org/10.1080/09512748.2019.1577291

Chin, G. (2010). China's Rising Institutional Influence. In A. S. Alexandroff & A. F. Cooper (Eds.), *Rising states, rising institutions: Challenges for global governance* (pp. 83–104). Waterloo, Ont.: Centre for International Governance Innovation; Washington.

Chin, G. (2016). Asian Infrastructure Investment Bank: Governance Innovation and Prospects. *Global Governance: A Review of Multilateralism and International Organizations*, *22*(1), 11–25. https://doi.org/10.1163/19426720-02201002

Defense Manpower Data Center (2019). Number of Military and DoD Appropriated Fund (APF) Civilian Personnel Permanently Assigned. Retrieved from https://www.dmdc.osd.mil/appj/dwp/rest/download?fileName=DMDC_Website_Location_Report_1906.xlsx&groupName=milRegionCountry

Deng, Y. (2008). *China's struggle for status: The realignment of international relations*. Cambridge [England], New York: Cambridge University Press.

Ferguson, C. (2012). The Strategic Use of Soft Balancing: The Normative Dimensions of the Chinese–Russian 'Strategic Partnership'. *Journal of Strategic Studies*, *35*(2), 197–222. https://doi.org/10.1080/01402390.2011.583153

Gilpin, R. G. (1984). The richness of the tradition of political realism. *International Organization*, *38*(2), 287–304. https://doi.org/10.1017/S0020818300026710

Hameiri, S., & Jones, L. (2018). China challenges global governance? Chinese international development finance and the AIIB. *International Affairs*, *94*(3), 573–593. https://doi.org/10.1093/ia/iiy026

Ikenberry, J., & Lim, D. J. (2017). *China's emerging institutional statecraft: The Asian Infrastructure Investment Bank and the prospects for counter-hegemony* (Project on International Order and Strategy at Brookings).

IMF (2005). *IMF Press Release No.13* [Press release]. Washington DC. Retrieved from https://www.imf.org/external/am/2005/speeches/pr13e.pdf

IMF (2018). World Economic Outlook Database. Retrieved from https://www.imf.org/external/pubs/ft/weo/2018/01/weodata/index.aspx

IMF (2019). IMF Members' Quotas and Voting Power, and IMF Board of Governors. Retrieved from https://www.imf.org/external/np/sec/memdir/members.aspx

Jing, F. (2016). AIIB chief rules out China veto power: China Daily. Retrieved from https://www.chinadaily.com.cn/business/2016-01/27/content_23265846.htm

Katz, S. S. (1999). The Asian Crisis, the IMF and the Critics. *Eastern Economic Journal*, *25*(4), 421–439.

Keohane, R. O. (1984). *After hegemony: Cooperation and discord in the world political economy*. Princeton: Guildford : Princeton University Press.

Kilby, C. (2006). Donor influence in multilateral development banks: The case of the Asian Development Bank. *The Review of International Organizations*, *1*(2), 173–195. https://doi.org/10.1007/s11558-006-8343-9

Liqun, J. (2019). Interview by German Asia-Pacific Business Association [https://www.oav.de/en/iap-32018/the-aiib-as-a-new-player-in-infrastructure-financing-we-are-lean-clean-and-green.html].

Malkin, A., & Momani, B. (2016). An Effective Asian Infrastructure Investment Bank: A Bottom Up Approach. *Global Policy*, *7*(4), 521–530. https://doi.org/10.1111/1758-5899.12357

Pape, R. A. (2005). Soft Balancing against the United States. *International Security*, *30*(1), 7–45.

Peng, Z., & Tok, S. K. (2016). The AIIB and China's Normative Power in International Financial Governance Structure. *Chinese Political Science Review*, *1*(4), 736–753. https://doi.org/10.1007/s41111-016-0042-y

Ra, S., & Li, Z. (2018). ADB South Asia Working Paper Series. Advance online publication. https://doi.org/10.22617/WPS189402-2

Ren, X. (2015). China as an institution-builder: The case of the AIIB. *The Pacific Review*, *29*(3), 435–442. https://doi.org/10.1080/09512748.2016.1154678

Scobell, A. (2012). Learning to Rise Peacefully? China and the security dilemma. *Journal of Contemporary China*, *21*(76), 713–721. https://doi.org/10.1080/10670564.2012.666839

Stiglitz, J. E. (2002). *Globalization and its discontents*. New York: W. W. Norton & Co.

Strange, S. (1988). *States and markets*. London: Pinter.

Strategic Comments (2015). Asian bank: Funding infrastructure, building China's influence. *Strategic Comments*, *21*(3), i-ii. https://doi.org/10.1080/13567888.2015.1047627

The World Bank (2019a). Data World Bank. Retrieved from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.MKTP.CD?locations=CN-US

The World Bank (2019b). International Bank for Reconstruction and Subscriptions and Voting Power of Member Countries. Retrieved from http://siteresources.worldbank.org/BODINT/Resources/278027-1215524804501/IBRDCountryVotingTable.pdf

Wan, M. (2016). *The Asian Infrastructure Investment Bank: The construction of power and the struggle for the East Asian international order*. *Palgrave pivot*. Basingstoke, Hampshire: Palgrave Macmillan.

Xiao, R. (2015). A reform-minded status quo power? China, the G20, and reform of the international financial system. *Third World Quarterly*, *36*(11), 2023–2043. https://doi.org/10.1080/01436597.2015.1078232

Xie, T., & Han, D. (2019). In the Shadow of Strategic Rivalry: China, America, and the Asian Infrastructure Investment Bank. *Journal of Contemporary China*, 1–16. https://doi.org/10.1080/10670564.2019.1594104

Yu, H. (2017). Motivation behind China's 'One Belt, One Road' Initiatives and Establishment of the Asian Infrastructure Investment Bank. *Journal of Contemporary China*, *26*(105), 353–368. https://doi.org/10.1080/10670564.2016.1245894

Zoellick, R. B. (2005). Whither China: From Membership to Responsibility? Retrieved from https://2001-2009.state.gov/s/d/former/zoellick/rem/53682.htm